

РЕШЕНИЕ

№ 4944

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3335** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.104 от ЗДСЛ.

Образувано е по искова молба на Д. И. Нонина от [населено място] срещу Министерство на финансите на РБ за заплащане на сумата от 1957.24 лева-представляваща обезщетение за времето, през което е останала без работа за периода 19.05.2011 година до 14.08.2011 година, включително ,ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното и изплащане, сумата от 2017.28 лева – представляваща обезщетение за периода, през който е заемала по – ниско платена държавна служба- от `15.08.2011 до 19.11.2011 година включително ,ведно със законната лихва върху посочената сума за периода от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, сумата в размер на 91.93 лева-представляваща мораторната лихва за забава за дължимото обезщетение по чл.104,ал.1 от ЗДСЛ за периода от 12.12.2012 година до 28.01.2013 година и сумата от 65.33 лева- мораторна лихва за забава за главниците по т.1 и т.2 за периода от 29.01.2013 година до 28.03.2013 година.

В исковата молба се развиват подробни доводи относно основателността и доказаността на исковете за обезщетение. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,ищецът-Д. И. Нонина ,редовно и своевременно призована не се явява. Исковата молба на заявените основания се поддържа от адвокат Р.,редовно упълномощена, която претендира заплащането на сторените по

делото разноси. Подробни съображения в тази насока развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- Министерство на Финансите на РБ,редовно и своевременно призован ,се представлява от юрисконсулт Г.,редовно упълномощена, която оспорва исковата молба като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на исковата претенция, развива и в представената по делото писмена защита.

СГП,редовно и своевременно призована не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № П-354/19.05.2011 година на Министъра на финансите е прекратено служебното правоотношение на Д. И. Нонина на длъжност-Началник отдел”Данъчни нормативни актове”, с ранг I младши.

С Решение №9832/05.07.2012 година,постановено по адм.дело №7713/2011 година по описа на ВАС на РБ е отменена Заповед № 354/19.05.2011 година на Министъра на финансите, с която е прекратено служебното правоотношение на Д. И. Нонина на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ.

С Решение №15880/12.12.2012 година, постановено по адм.дело № 10473/2012 година по описа на ВАС на РБ- петчленен състав, е оставено в сила Решение № 983/05.07.2012 година , постановено по адм.дело №7713/2011 година по описа на ВАС на РБ.

На 27.12.2012 година, Д. И. Нонина депозирала заявление до Министъра на финансите с, което поискала да бъде възстановена на заеманата преди прекратяването на служебното правоотношение длъжност.

Със Заповед № 480/27.12.2012 година на Министъра на финансите,Д. И. Нонина е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност-Началник отдел с ранг I младши в отдел” Данъчни нормативни актове”, Дирекция” Данъчна политика” при Министерство на финансите, считано от 27.12.2012 година.

Със Заповед № П-481/27.12.2012 година на Министър на финансите ,Д. И. Нонина е преназначена на длъжността-Държавен експерт в Дирекция” Данъчна политика”, Отдел” Анализи на данъчната политика” за неопределен срок, считано от 27.12.2012 година с основно месечно възнаграждение в размер на 1400 лева.

На 11.01.2013 година, Нонина депозирала Покана до Министъра на финансите на РБ, с която поискала да и бъдат заплатени обезщетение по чл.104 от ЗДСл в размер на 6654.56 лева- от която за периода от 19.05.2011 година до 19.07.2011 година- за два месеца по 1650 лева-3300 лева и за периода от 20.07.2011 година до 14.08.2011 година за 18 работни дин по 75 лева-1350 лева или общо за периода сума в размер на 4650 лева, за периода 15.08.2011 година до 19.11.2011 година -сума за пълни три месеца в размер на разликата между 1650 лева и 1020 лева по 630 лева на месец или общо 1890 лева и за четири работни дни по 28.64 лева- общо 114.56 лева или общо за периода сума в размер на 2004.56 лева, ведно със законната лихва, считано от 12.12.2012 година до окончателното изплащане на възнаграждението.

Със Заповед № П-9/24.01.2013 година на Министъра на финансите е определено към 12.12.2012 година/ датата на признаване на уволнението за незаконно на Д. И. Нонина възстановена на заеманата преди уволнението длъжност- Началник на отдел,в Дирекция” Данъчна политика, отдел” Данъчни нормативни актове” ниво 9, степен 4 и

размер 1103 лева на основната месечна заплата, постановил на Нонина да се изплати обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСЛ за периода от 19.05.2011 година до 14.08.2011 година ,когато не е заемала държана служба въз основа на определената Основна месечна работна заплата, ведно със законната лихва, изчислена от 11.01.2013 година до датата на изплащане на обезщетението, изплащането на обезщетението да се извърши след приспадане на обезщетението за оставане без работа по чл.106,ал.2 от ЗДСЛ, получено въз основа на Заповед № 452/21.07.2011 година и Заповед № 460822.07.2011 година.

По делото са приложени Заповед № 282/11.08.2011 година, с която Д. И. Нонина е назначена за държавен служител на длъжността-Главен експерт в Дирекция” Международно сътрудничество и европейски въпроси” до завръщане на титуляра на длъжността- Е. С. Д. -Г., считано от 15.08.2011 година.

Със Заповед № 339/21.10.2011 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] И. Нонина е преназначена на длъжността-Главен експерт в Дирекция „Данъчно- осигурителна методология”, Отдел” Данъчна методология” до завръщане на титуляра С. Г. С. ,считано от 24.10.2011 година.

По делото е назначена ,изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза.

В заключението си вещото лице дава подробен отговор на въпросите, поставени като задача и доуточнява , че дало заключението си въз основа на приблизителни данни, ако оспорващата би заемала съответните две длъжности с посочения размер на възнаграждението.

По делото е назначена,изслушана и неоспорената от страните допълнителна счетоводна експертиза.

От заключението на вещото лице се установява, че в резултат на незаконното уволнение на Д. Нонина е останала без работа за времето от 19.05.2011 година до 14.08.2011 година включително. На 15.08.2011 година е започнала работа по служебно правоотношение в НАП с основно месечно възнаграждение в размер на 1020 лева и допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 153 лева или общо 1170 лева. След възстановяването на Нонина на заеманата преди уволнението длъжност със Заповед на Министъра на финансите и е определена основна месечна работна заплата в размер на 1103 лева.Вещото лице посочва още ,че съгласно Справка за изплатени обезщетения на Нонина, изготвена в счетоводството на М./ приложена на стр.57 от делото/, изплатеното обезщетение по чл.106,ал.2 от ЗДСЛ за оставане без работа на ищцата за периода от 19.05.2011 година до 14.08.2011 година е в размер на 2166 лева. От извършената проверка при ищцата се установи , че на 29.07.2011 година са и преведени с основание месец 07.2011 година 1949.94 лева, като това е обезщетението за двата месеца за периода 19.05.2011 година-19.07.2011 година или общо 2166 .60 лева- 216.66/10% данък- 1949.94 лева. Паричното обезщетение за безработица на Нонина за периода от 19.07.2011 година до 15.08.2011 година е определено в размер на 54.02 лева дневно. На 15.08.2011 и е преведена сума в размер на 486.18 лева / за 9 дни по 54.02 лева на ден и на 15.09.2011 година сума в размер на 540.20 лева/ за 10 дни по 54.02 лева/ ден/ Вещото лице посочва още , че мораторната илхва за забава за периода от 11.01.2013 година до 28.03.2013 година в размер върху сумата от 1103 лева е в размер на 23.66 лева. Обезщетението на Нонина за периода от 19.05.2011 година до 14.08.2011 година следва да бъде в размер на 3126.76 лева и е видно ,че след приспадане на

изплатеното обезщетение по чл.106,ал.2 от ЗДСЛ, е в размер на 960.16 лева/3126.76 лева-2166.60 лева/, която сума е изплатена на Д. Нонина със заплата и от месец 01.2013 година и това е видно от ведомост за заплати на МФ, като на 25.01.2013 година са и преведени общо 2267.90 лева, в която сума се съдържа и законната лихва в размер на 3.75 лева.

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа както основното, така и допълнителното заключение си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение за периода от 19.05.2011 година до 14.08.2011 година в размер на 1957.24 лева, ведно със законната лихва върху посочената сума за процесуално допустима. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните.

В Глава шеста на ЗДСЛ са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. В чл.104, ал.1 от ЗДСЛ. В чл.104 на ЗДСЛ /И.. - ДВ, бр. 95 от 2003 г., изм. - ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г., е посочено, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

От така очертаната правна разпоредба е видно, че искът за обезщетение осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителът при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение. Предпоставките на иска са: наличие на отменен административен акт, с който е прекратено служебното правоотношение, служителът вследствие на прекратяването да е останал без работа или да е получавал друго по-ниско възнаграждение, максималният размер на обезщетението – 6 месеца и база за изчисляване на възнаграждението- определената основна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно и ли към явяване на служителя да я заеме.

В настоящия случай, между страните няма спор, че от 19.05.2011 година до 14.08.2011 година, оспорващата Нонина вследствие на прекратяване на служебното и правоотношение не заемала друга длъжност и е получавала парично обезщетение за безработица/ в който смисъл е и допълнителното заключение на вещото лице, изготвило допълнителната съдебно- счетоводна експертиза, която настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено. От доказателствата по делото също е установено, че за този период на оспорващата е изплатено полагащото и се обезщетение в размер на 2166.60 лева/ преведени и на 29.07.2011 година/. Определената основна заплата на Нонина към момента на признаване на уволнението за незаконно -12.12.2012 година е в размер на 1103 лева. Обезщетението на Нонина за посочения период, в който тя е останала без работа възлиза в размер на 3126.76

лева, като е прихваната сумата от 2166.60 лева -обезщетение по чл.106,ал.2 от ЗДСЛ и дължимата сума е в размер на 960.16 лева, която е изплатена на Нонина на 25.01.2013 година заедно със заплата и за месец 01.2013 година.

Спорът между страните се свежда до това каква следва да бъде основната заплата на оспорващата и от тук възниква и претенцията на Нонина. Следва да се отбележи ,че определената и заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно е в размер на 1103 лева, а не както твърди ищцата – следвало да бъде 1400 лева и или пък 1800 лева. Определянето на по- висок размер на основната заплата, съгласно параграф 2, ал.1,т.4 от ПЗР на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация представлява възможност, а не задължение на органа по назначаването и при спазване на изискванията на Наредбата, Министърът на финансите при определяне на основната заплата на Нонина към момента на признаване на уволнението за незаконно -12.12.2012 година, е определил размер от 1103 лева/ тъй като към момента на прекратяване на служебното и правоотношение, нейната брутна основна месечна заплата е била в размер на 1083.30 лева/ основна заплата в размер на 942 лева и допълнително възнаграждение в размер на 141.30 лева/.Размерът на заплатите се определя строго индивидуално за всеки един служител. Твърдението на ищцата и на нейния процесуален представител, че същата е следвало да получава възнаграждение или в размер на 1695 лева или в размер на 1804 лева , е един правен абсурд. Какво би тя получила, ако би заемала длъжността, е въпрос, който не може да бъде решен настоящото производство, още повече ,че определянето на по- голям размер на заплата и е една възможност за органа по назначаването и неопределянето на такава в размер ,какъвто иска да получи ищцата ,не може да бъде предмет на съдебна проверка в настоящото производство. От доказателствата по делото и при казаното по- горе е видно ,че дължимото обезщетение на Нонина е изплатено изцяло ведно с дължимата законна лихва, което предпоставя отхвърляне на иска като недоказан и неоснователен.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Отхвърлянето на главната претенция, води и до отхвърляне на иска за заплащане на законната лихва.

По иска за заплащане на обезщетение в размер на 2017.28 лева, представляващо обезщетение за времето , през което ищцата е заемала по- ниско платена длъжност- от 15.08.2011 година до 19.11.2011 година, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното и изплащане на сумата.

Настоящата съдебна инстанция намира така предявената искова претенция за неоснователна и недоказана.

От доказателствата по делото е видно, че оспорващата е започнала работа на 15.08.2011 година до 19.11.2011 година , като е определена основна месечна заплата на Нонина в размер на 1173 лева/ основна заплата в размер на 1020 лева и допълнително възнаграждение за прослужено време в размер на 153 лева, който размер е по- висок от определения в Заповед № П-9/24.01.2013 година на Министъра на финансите- 1103 лева, при което тя е получавала по- висок размер на възнаграждението , а не по –нисък такъв. Соченото от Нонина и от нейния процесуален представител твърдение ,че тя е следвало да получи заплата в размер на 1695 или 1804 лева е недоказано и при казаното по-горе ,не може да бъде предмет на разглеждане в настоящото производство ,защото е една хипотеза –ако би получила този размер. При положение ,че получаваната заплата е по- висока от заплата при

възстановяване, искът е неоснователен и недоказан и не подлежи на уважаване. Същото се отнася и за законната лихва върху тази сума.

По претенциите за заплащане на мораторните лихви върху посочените в исковата молба главници.Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че двете претенции/ главни/ са отхвърлени като неоснователни и недоказани, то отпада и задължението за присъждане на мораторна лихва за забава. Следва да бъде посочено ,още ,че началният момент от който се дължи лихвата е датата на поканата, съгласно чл.84,ал.2 от ЗЗД, който в случая е дата 10 .01.2013 година/ когато оспорващата е депозирала покана за заплащане на обезщетенията и.Наред с това, при казаното по- горе ,ищцата претендира всички суми при заявление , че следва да и бъде определена друга основна месечна заплата, не и това което и е определено. Всичко това сочи, че и исковете за заплащането на мораторни лихви върху главниците по т.1 и 2, са неоснователни и недоказани.

С оглед изхода на спора ,претенцията на ищцата за заплащане на сторените по делото разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по иска не е заявил претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.203 и сл. АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКОВЕТЕ НА Д. И. НОНИНА СРЕЩУ МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА сумата от 1957.24 лева- представляваща обезщетение за времето, през което е останала без работа за периода 19.05.2011 година до 14.08.2011 година, включително ,ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното и изплащане, сумата от 2017.28 лева – представляваща обезщетение за периода, през който е заемала по – ниско платена държавна служба- от `15.08.2011 до 19.11.2011 година включително ,ведно със законната лихва върху посочената сума за периода от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, сумата в размер на 91.93 лева- представляваща мораторната лихва за забава за дължимото обезщетение по чл.104,ал.1 от ЗДСЛ за периода от 12.12.2012 година до 28.01.2013 година и сумата от 65.33 лева- мораторна лихва за забава за главниците по т.1 и т.2 за периода от 29.01.2013 година до 28.03.2013 година.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на ищеца,ответника и СГП.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРА